

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1220961/7

בבית הדין הרבני האזורי פתח תקוה

לפני כבוד הדיינים:

הרב יגאל לרר – אב"ד, הרב אריאל ינאי, הרב בן ציון הכהן רבין

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד יוסי הרשקוביץ וטו"ר יהושע זאב זנד)
נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד ציפי פיק ועו"ד גרמי שטרן)

הנדון: נדון כתובה בבעל סטיות מיניות בידיעת האשה

פסק דין

בפני ביה"ד תביעת האשה לכתובתה.

הצדדים נישאו ביום 11/8/2010, ולהם שני ילדים קטינים (בת 8 ובן 5).

הגט סודר בהסכמה, ביום י' בתמוז תש"פ, 30/6/20, ולפנינו מונחת תביעת כתובה בסך 360 אלף ש"ח - אותה הגישה האישה (להלן: "התובעת").

התובעת הגישה את תביעת הגירושי הראשית ביום 8/7/19. עילות הגירושי הן אלימות הבעל (להלן: "הנתבע") כלפיה, וכלפי הילדים; טענות על בגידה וקיום יחסי מין קוקסינליים וסטיות מיניות של הנתבע. לטענת התובעת, הנתבע שיקר אותה ולפני הנישואין הוא העלים ממנה ולא סיפר לה על נטיות המיניות החריגות, והדבר נודע לה רק באקראי בשנת 2015 מקריאת תכתובת ותמונות שראתה במכשיר הנייד שלו. בשל טענות לאלימות כלפי הקטינה הורחק הנתבע מהבית ביום 24/8/19, בצו הגנה שניתן בביהמ"ש.

מספר שבועות לאחר מכן - ביום י"ט באול תשע"ט (19/9/19) - בדיון שנערך בבית הדין בתביעת הגירושי, הצהיר הנתבע כי הוא מעוניין בשלום בית והליכה לייעוץ, ורק בלית ברירה הוא יסכים להתגרש. התובעת הצהירה בדיון שהיא לא מעוניינת בייעוץ זוגי, למרות שמעולם הם לא פנו לייעוץ זוגי (שורות 14-8 לפרוטוקול): "הוא בגד בי עם גברים, סלחתי לו כבר פעם אחת, ואני גיליתי שהוא שיקר". הבעל הכחיש את דבר הבגידה וטען שהיתה רק תכתובת (שורה 12).

בהמשך הדיון, במענה לשאלה על סיבת רצונה להתגרש, סיפרה התובעת כי שנות הנישואין הראשונות היו תקינות, אך בשנת 2015 היא גילתה כי הנתבע בוגד בה. היא גילתה אז במכשיר הנייד שלו תכתובת ותמונות בעלי אופי מיני, ובלשונה:

"מדובר על קשר מיני עם בחור, הוא אמר לי שזה בחור, הודה על קשר מיני אתו, התוודה בפני, סלחתי לו, ואז המשכנו להתנהל כבעל ואישה. לאחר מכן התחיל להיות חסר סבלנות, התפרצויות, לפני שנה וחצי התחלנו טיפול בכעסים... התחילו להיות בחודש מרץ (=2018, א"י) התפרצויות נגד הילדים - סוטר להם, נושך אותם, הופך אותם. כלפיי היו רק איומים. בינתיים קיימנו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עדיין יחסים ... לא היה רוצה לחבק אותי, להתייחס אלי ... בשנה וחצי זו היו מעט יחסים, בתדירות נמוכה - פעם בחודש בערך. היחסים הופסקו לאחר שגיליתי בפעם השנייה שבוגד בי בחודש אפריל האחרון (2019). גיליתי שתי הודעות מיניות מהרבה חברים אחרים. ראיתי הודעות של ארבע שנים אחרונות מחפש סטוצים ... לא דיברתי איתו בבית, יחסי האישות הופסקו ביוזמתי. הייתה פעם אחת שהוא ניסה, אמרתי לו שלא ייגע בי ... אני עזבתי את חדר השינה - אני לא זוכרת בדיוק אולי במאי יוני (=2019, א"י), אחר כך באוגוסט הוא עזב את הבית".

הבעל הודה כי בשנת 2015 הייתה לו התכתבות עם קוקסינל, והבהיר כי יש לו נטיות מיניות. לדבריו היו לו קשרים עם גברים גם לפני הנישואין וגם אחרי (שורה 49), אך הבהיר שמדובר היה בהתכתבות בלבד, ולא בקיומי יחסי מין בפועל. קיום יחסי מין לראשונה עם גבר היה לו רק בחודש באפריל 2019 לאחר שהוא הבין כי מגמת פניה של התובעת לגירושין, ולדבריו יחסי האישות ביניהם הופסקו מצדה הרבה לפני חודש אפריל. (פרוטוקול 11/11/20, שורה 361 ואילך).

לטענתו, הוא גילה לתובעת את דבר נטיותיו המיניות כבר בשנה הראשונה של הנישואין (שם שורה 321), אך הדבר לא הפריע לה, ורק בשנה וחצי האחרונה על רקע הסכסוך שפרץ ביניהם בשל האשמותיה על אלימות נגד הילדים, היא מאסה בו.

להשקפתו, התובעת משתמשת בטענה על דבר גילוי נטיותיו המיניות כעילת גירושין רק עבור תביעת הכתובה, בעוד שהטעם האמיתי לפירוק הנישואין מצידה הוא הסכסוך הקשה שלהם בנושא הילדים. לדבריו, נטיותיו המיניות היו ידועות לה כבר בתחילת הנישואין אך הדבר לא מנע ממנה מלחיות אתו חיי אישות קרוב לעשר שנים.

יש לציין כי בגרסאות שני הצדדים נמצאו אי דיוקים וסתירות, ונעמוד עליהם כעת.

בחינת גרסאות הצדדים

בא כוחה של התובעת מצביע על סתירות בגרסתו של הנתבע. בדיון הראשון הוא אמר שהוא גילה לה על נטיותיו לאחר הנישואין (19/9/20, שורה 51) - אך בדיון האחרון הוא אמר שהוא לא זוכר במדויק אם הוא סיפר לה לפני הנישואין או לאחריהם (שורות 138, 151 פרו' מיום 11/11/20), ובהמשך הדיון הוא אמר שהוא גילה לה בשנה הראשונה לאחר הנישואין. מסתירה זו מסיק בא כוחה של התובעת שיש לקבוע בכירור כי הנתבע הטעה והעלים מהתובעת את נטיותיו המיניות קודם הנישואין, ויש לראות כאן מקח טעות או כנישואין בדרך של הטעיה כפי שכתב הרמ"א בסימן ע"ז, מתשובת הרא"ש.

כאן המקום לבוא ולהעיר כי אמנם מדבריו של הבעל לא ברור אם הוא גילה לתובעת את נטיותיו קודם הנישואין או לא - אולם הנתבע דבק בגרסתו כי תקופה קצרה לאחר הנישואין הוא סיפר לה - ראו פרוטוקול (מיום 11/11/20 שורות 143 ; 151):

הבעל: "אני לא זוכר. יצאנו שנה לפני שהתחתנו וספרתי לה על יחסי מין מכל מיני סוגים.

ביה"ד: "אמרת לה דברים ברורים? - הבעל: כן".

לאחר שהאישה הכחישה והצהירה כי הוא לא סיפר לה לא לפני ולא אחרי (שם 147) - הבהיר הבעל: "לא זוכר לפני או אחרי. לא רחוק מתאריך החתונה. היא משקרת" (שם 151).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כלומר, קיימת אי התאמה בדבריו אם הוא סיפר לה דברים ברורים ביחס אליו קודם החתונה או לא. מסתבר לומר כי הסיפורים שלו על "יחסי מין מכל מיני סוגים" שלפני הנישואין היו דיבורים כלליים, ולכן לא זכור לו אם הם גם התמקדו גם בנטייתו שלו עצמו, או לא. מכל מקום הנתבע עמד על דעתו והבהיר כי הוא סיפר לה כבר בתחילת הנישואין על נטיותיו המיניות. גם בהמשך הדיון, הוא הצהיר שבשנת 2010 - בשנה הראשונה של הנישואין הוא סיפר לה (שורה 321).

התובעת, כאמור, הכחישה את הדברים.

חשוב לציין שכבר בדיון הראשון (19/9/19) הנתבע לא הסתיר את נטיותיו המיניות והצהיר עליהן: "יש לי כל מיני סטיות, כל מיני, היא ידעה מזה ... היו לי קשרים מיניים עם גברים גם לפני הנישואין וגם אחרי" (שורות 44 ואילך). עם זאת הוא ציין כי קשרים אלה היו רק בהתכתבויות ובשיחות, ומעולם הוא לא קיים יחסי מין בפועל - מלבד בחודש אפריל 2019 שאז זה קרה לראשונה ובאופן חד פעמי לאחר שהוא הבין כי פניה של התובעת לגירושין, ולאחר שיחסי האישות ביניהם כבר הופסקו.

מנגד, אם נבחן את גירסתה של התובעת, נראה בעליל כי הסתירות בדבריה חמורות יותר, וכבר עמד עליהן בית הדין בדיון האחרון, דיון שעסק בנושא הכתובה. יודגש כי לא מדובר רק באי דיוק של זמנים, אלא בשינוי מהותי של גרסה.

בדיון האחרון בנושא הכתובה (ביום 11/11/20) אמרה התובעת כי אז, בשנת 2015, עם גילוי ההתכתבות המינית והתמונות במכשיר הנייד של הנתבע, היא חשבה שזו רק אישה, ולכן הם המשיכו בחיי הנישואין שלהם, כרגיל. רק בשנת 2019 היא גילתה - לראשונה ולמפרע - שלנתבע היה קשר עם גברים (קוקסינלים) (שורות 110-113).

גם בהמשך הדיון (שורה 274) היא הצהירה שנודע לה רק בשנת 2019 על קשר שהיה לבעל עם קוקסינל - ראו בפרוטוקול שם שורה 270: "בשנת 2015 חשבתי שזה נשים", ובשורה 472, ובשורה 457 לפרוטוקול - שם היא הבהירה כי היא לא חשדה בנתבע שיש לו נטיות וסטיות לגברים, הואיל ובתמונות שבתכתובת (שמצאה בנייד שלו בשנת 2015) נראתה דמות של אישה - ולכן היא חשבה אז שזו אישה, ולא גבר. (במאמר המוסגר, יש לציין שהואיל ומדובר בקוקסינל - לכן התכתובת היא בלשון נקבה ולא בלשון זכר). לדבריה, רק בשנת 2019 נודע לה, למפרע, על נטיותיו המיניות החריגות של הנתבע, ואז בדיעבד היא הבינה כי הנתבע שיקר אותה במשך כל השנים, כשהוא מסתיר את נטיותיו לגברים.

דבריה אלה סותרים לחלוטין את דבריה המפורשים בדיון הגירושין הראשון (19/9/19) בו היא הודתה שלאחר גילוי התכתובת והתמונה בשנת 2015 הנתבע סיפר לה כי - "מדובר על קשר מיני עם בחור, הוא אמר לי שזה בחור, התוודה בפני, סלחתי לו, ואז המשכנו להתנהל כבעל ואישה" (שורה 30).

כלומר, היא ידעה שלנתבע יש קשר בעל אופי מיני עם גברים, אך היא סלחה לו, והמשיכה לחיות עמו - עד לחודש מרץ 2018 שלדבריה אז ההתפרצויות והכעסים שלו כלפי הילדים החריפו, וגם יחסי האישות פחתו והלכו - ושנה וחצי מחודש מרץ יחסי האישות ביניהם "היו בתדירות נמוכה" (שורה 35) עד שהופסקו לגמרי בחודש אפריל - לאחר שהיא גילתה שהוא בגד בה וקיים יחסי מין עם גבר (שורה 37).

כלומר, האישה הודתה כי נטיותיו המיניות כלפי גברים היו ידועות לה כבר בשנת 2015 והנתבע גם התוודה בפניה והיא סלחה לו, ולאחר מכן היא המשיכה לחיות אתו חיי אישות במשך

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ארבע שנים עד לחודש אפריל 2019! יחסי האישות המשיכו, אם כי בתדירות נמוכה, גם לאחר שפרץ ביניהם סכסוך עמוק בשנה וחצי האחרונות עד הפירוד שעזיבתו את הבית באה על רקע התפרצויות וכעסים וטענות שהיו לה על אלימותו כלפי הילדים הקטינים, ובהוצאת צו הגנה נגדו.

בדיון האחרון (11/11) הקשה בית הדין לתובעת בסתירת גרסאותיה, אך לא קיבל מענה. (ראו פרוטוקול שורות 155 ; 158).

אמור מעתה, הדיון לפנינו איננו מצטמצם רק בשאלה אם התובעת ידעה על נטיותיו המיניות של הנתבע אך סלחה והעלימה מהם עין במשך ארבע שנים (משנת 2015-2019), או שהדבר רק התגלה לה לפתע בשנת 2019 – אלא מעבר לכך: הדיון כאן הוא אם אכן סטיותיו המיניות של הנתבע הם אלה שגרמו לפירוק הנישואין, או שמא דווקא התנהלותו הקשה של הנתבע כלפי הילדים הם אלה שהולידו את הסכסוך, והטענות על נטיותיו המיניות של הנתבע מהוות רק לשם הקמת עילה לתביעת הכתובה.

ובלשון אחר: שינוי גרסאותיה של התובעת איננו רק שינוי טכני או טקטי שנועד לצורך שיפור עמדות בתביעת הכתובה שלה, אלא הוא יורד לשורש התביעה - ויש בו אולי גם כדי לפגום בעיקרה של כנות התביעה, כפי שיובהר בהמשך.

בחקירת התובעת בדיון הכתובה אמרה האישה כי היא לא חשבה להתגרש לפני שהיא ידעה על הבגידה (באפריל 2019, א"י, שורה 184) אך בהמשך הדיון כשהיא נשאלה על ידי ב"כ הנתבע אם כבר בשנת 2018 היא דרשה מהנתבע להתגרש, השיבה התובעת: "לא זוכרת". (שורה 200).

תשובה זו תמוהה: אם לשיטתה סיבת הגירושין היה גילוי בגידתו של הנתבע עם גבר זר (ביחסי מין ולא בהתכתבות) בחודש אפריל 2019, ורק לראשונה - בחודש מרץ היא גילתה תכתובות מיניות - שומה היה לתובעת להשיב באופן ברור כי בשנת 2018 לא היו לה סיבות להתגרש, ולא להסתתר באמירת "לא זוכרת"! בפרט שטענותיה הקשות לאלימות מצדו נולדו מאוחר יותר - בתחילת שנת 2019 ובבקשתה למתן סעד זמני להרחקת הנתבע מהבית היא ציינה אירוע מיום 25/3/19!).

אולם תמיהה זו תיתכן אולי רק בהנחה שנקבל את גרסתה השנייה של התובעת, לפיה גילוי נטיותיו המיניות של הבעל התגלו לה רק בשנת 2019.

אולם הרושם הברור הוא כי גרסתה הראשונה של התובעת - כפי שהיא תיארה לראשונה בדיון הגירושין (19/9/19) ומדבריה הבאנו לעיל, הוא הנכון והאמיתי. גרסתה השנייה של התובעת בדיון הכתובה איננה אמיתית, אלא שקרית. כפי הנראה היא שונתה ותוקנה עבור הדיון בתביעת הכתובה.

התובעת ידעה כבר בראשית הנישואין על נטיותיו המיניות של הנתבע, לכל הפחות בשנת 2015 היא כבר ידעה על כך בוודאות עם גילוי התכתבותו של הנתבע והווידוי בעקבותיו. היא ידעה אז על אופיו ונטיותיו המיניות של הנתבע-בעלה, אך הדבר לא הפריע לה לסלוח לו ולהמשיך לקיים עמו יחסי אישות ולנהל אתו חיים רגילים משך שנתיים וחצי לפחות, מתוך ארבעת השנים עד הפירוד הסופי, באוגוסט 2019.

זאת ועוד. ביום 11/2/20 נערך דיון בוועדת תסקירים בעניינם של הקטינים ובעקבותיו הגישה לשכת הרווחה בפ"ת (ביום 15/3/20). בתסקיר נסקרה עמדתה של התובעת וצוטטו בשמה טענות בדבר אלימות שהפגין הנתבע כלפי הילדים, אך לא צוטטה בשמה כל טענה על חשש מסוכנות לילדים בגין נטיותיו המיניות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עם זאת יש לציין שלאחר שנקבעו הסדרי שהיה לנתבע-האב עם הקטינים ללא צורך בפיקוח (לאחר שגם התלווה שהיא הגישה נגדו המשטרה נסגרה) – העלתה התובעת לראשונה, טענות קשות כנגד הנתבע-האב ודרשה במפגיע שהמפגשים ייערכו תחת פיקוח בשל חשש לסיכון הקטינים בגלל נטיות המיניות ...

הוא שאמרנו לעיל: התחלפות והוספות טענות מותאמות לפי צורך התביעות העומדות על הפרק! ויש להצר על התנהלות לא כנה זו.

נמשיך את הקו. בהסכמת הצדדים (הסכמה שהושגה כבר בכימה"ש בדיון בבקשת התובעת לצווי הגנה) מונה ד"ר ג' ממכון ש' כמומחה חיצוני לאבחון ולעריכת דו"ח על המשפחה. דו"ח זה עסק בבחינת טענות האלימות והסיכון המיני שהתובעת ייחסה לנתבע, ועל ההשלכה שיש להם, אם יש, על אופי הסדרי השהיה של הקטינים עם האב-הנתבע.

מדו"ח חשוב זה יש לצטט דברים המיוחסים לתובעת - דברים הנוגעים גם לדיון שלפנינו. נצטט מעמוד 3 לדו"ח:

"יתרה מזו, כאשר ניסיתי לבחון איתה (=עם התובעת, א"י) אם בנישואין היא הייתה עדה להתנהגות מינית בלתי נורמטיבית, היא ציינה כי הוא צפה בפורנו אולם - "זה לא הפריע לי. היה לו פטיש לכפות רגליים וזה לא הפריע. הוא התעניין בקוקסינלים". לדבריה, התברר לה למפרע כי במסגרת הנישואין הוא קיים קשרים עם גברים, אולם היא לא נתנה תיאור או הסבר ספציפי בעניין זה. כמו כן היא לא הסבירה למה לדעתה התנהלות שכזו, ככל שהייתה, מסכנת את הילדים".

ועוד מהכתוב בדו"ח:

"הגב' (האשה) סבורה כי בזמן שמר ג' (הבעל) נמצא עם הילדים אין הוא נותן להם תשומת לב, אלא מושיב אותם מול מסכים, ומתעסק במחשב שלו לצפייה בתכנים פורנוגרפיים כאשר הוא מסיח מהילדים את העין, לדבריה היא יודעת את זה כי זה מה שהוא נהג לעשות". (הדגשה הוספה, א"י).

כלומר, התובעת הכירה היטב את נטיותיו וסטיותיו המיניות של הנתבע במהלך הנישואין וידעה כי הוא צופה ומתעניין בפורנוגרפיה, ולכן היא טענה נגדו בבטחה שמסתבר לה שגם במהלך שהות הילדים אתו - זה מה שהוא אמור לעשות.

בנוגע לדברים שאמר לו הנתבע במפגש עמו, כותב ד"ר ג':

"כאשר שאלתי אותו אם היו מקרים אחרים של בגידה הוא השיב "תלוי למה אתה מתכוון כשאתה אומר בגידה". הוא הסביר כי גם אם היו מקרים נוספים בהם הוא היה בקשר עם גברים, אולם על פי מה שהבנתי הדברים לא הגיעו לכדי קיום יחסים".

נמצא כי האישה מצוטטת על ידי גורם מקצועי בו היא נתנה אמון ושילמה לו ממיטב כספה - כי היא ידעה על התנהלותו ונטיותיו המיניות של הנתבע ועל צפייתו בפורנו במהלך הנישואין, אך הדבר לא הפריע לה, והם חיו חיי אישות כבעל ואישה במשך שנים רבות.

הדבר רק מחזק את ההנחה לפיה הסכסוך האמיתי פרץ סביב גידול הילדים והתנהלותו הבעייתית או האלימה, בעיניה של התובעת, כלפי הילדים, ויש לראות בסכסוך זה כגורם המרכזי והמכריע יותר ליוזמתה ולרצונה של התובעת להתגרש מהנתבע.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנסיבות אלה לפי הלכה יש לראות בטענותיה של התובעת לכל היותר כמאיסות באמתלה מבוררת, אך לא מעבר לכך. היא ידעה כבר בשנת 2015 על נטיותיו וסטיותיו המיניות, וגם הייתה מודעת כי הוא צופה בפורנו ומתעניין בקוקסינלים, אך הדבר לא הפריע לה לחיות איתו חיי אישות רגילים לפחות כשנתיים וחצי לאחר שהיא גילתה את ההתכתבות המינית שלו בשנת 2015. כפי שהיא הצהירה, היא סלחה לו, והמשיכה לחיות אתו כרגיל. נקודת השבר הייתה עם התגברות האלימות שהוא הפגין כלפי הילדים. כפי הנראה, ואולי גם בצדק מבחינתה, היא קשרה את התנהגותו ואת התפרצויותיו עם נטיותיו המיניות כאשר ברקע היא חושדת בו ואולי גם מטיחה בו את חשדותיה מקשרים מיניים שאולי הוא מנהל מאחורי גבה - חשדות שכאמור לא הוכחו מלבד התכתבויות, והודאה בצפייה בפורנו (בדו"ח ד"ר ג').

אמנם לחשדות אלה יש צידוק, בפרט אחר גילוי התכתבויותיו המיניות בשנת 2015 והתוודותו בפניה. אולם כפי שהתובעת ציינה בפני ד"ר ג' התעניינותו בגברים וצפייה בפורנו לא הפריע לה אישית כל עוד הדבר לא בא על חשבון הילדים, דהיינו כל עוד לא היו התפרצויות ואלימות כלפיהם. אולם כאשר הייתה ל"תחומי התעניינותו" של הנתבע השלכות על חיי המשפחה, בפרט כלפי הילדים – לכך כבר לא הסכימה התובעת. היא הפסיקה את חיי האישות, ויזמה את הגירושין.

כך גם עולה מסרגל הזמנים של האירועים וההליכים בתיק: ביום 25/3/19 היה אירוע של אלימות מצד הנתבע כלפי הקטינה. תוארו שני מקרי אלימות שבעקבותיהם הנתבע נדרש להיות תחת פיקוח, בעקבות אירוע זה, סמוך ונראה, היא פתחה בבית הדין תיק ליישוב סכסוך ביום 29/4/19 וביקשה מתן צו הגנה מפני הנתבע, כשפניה צופנת גירושין. יש לציין כי באותו חודש - מרץ 2019 מצאה התובעת התכתבות מינית בנייד של הנתבע והדבר חיזק את מאיסותה בו, וכפי הנראה היא קשרה בין התנהגותו האלימה והתפרצויותיו עם הנטיות והקשרים המיניים שלו.

כלומר, כל עוד ולהתנהלותו והתעניינותו המינית של הנתבע לא הייתה השלכה שלילית כלפיה וכלפי הילדים, היא הבליגה וסלחה, כפי שהיה בשנת 2015, וכפי שהיא אמרה לד"ר ג' כמצוין לעיל. אולם, כאשר לדבריה נולדה מכך התנהלות אגרסיבית ואלימה והדבר גרם למריבות ולסכסוך קשה אתה, ולהתנהלות קשה עם הילדים – לכך התובעת כבר לא הייתה מוכנה לסלוח.

זהו הניתוח העובדתי הנכון הנראה לנו בתיק. בהתאם לכך יש לראות בתביעתה של התובעת כטענת מאיסות מבוררת, שיש בה כדי להצדיק את מניעת חיי האישות מצדה ולא להחשיבה כאישה מורדת, ומבחינתה אולי גם לדרוש ממנו לעזוב את הבית ולהתגרש - אך אין לראות בכך עילת גירושין מובהקת שתצדיק את תביעת הכתובה שלה בסך 360 אלף ש"ח.

עילת גירושין לא הוכחה, ומניעת יחסי האישות באו מיוזמת התובעת. גם לדבריה הנתבע לא נהג בה באלימות פיזית, ונטענו רק טענות על אלימות מילולית ומריבות. טענות האלימות כלפי הילדים נדחו על ידי הגורמים המקצועיים (לרבות סגירת התיק במשטרה), ולא נדרשו הסדרי שהות תחת פיקוח. טענות בדבר הטעיה ומקח טעות – אין להן על מה להיסמך היות והתובעת הודתה שגם לאחר גילוי נטיותיו המיניות היא סלחה והמשיכה לחיות אתו כרגיל, כנאמר לעיל.

דיון הלכתי

אילו היה מוכח כי מדובר בבעל המקיים יחסי מין עם גברים, היה מקום לדון אם קיימת כאן עילת גירושין של רועה זונות כפי שיש בבעל המנאף עם נשים זרות. אולם, עובדה זו לא הוכחה וכנראה גם אצל התובעת הדבר היה רק בגדר של חשדות, לאחר שהיא מצאה התכתבויות מיניות

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שלו שהתוכן המיני שלהם עוסק בדברי כיעור כמו אוננות ובפנטזיות מיניות שונות ומכוערות, אך לא הוכח קיומם של יחסי מין ומשכב זכור שהתובע היה רגיל בו.

לנטיותיו המיניות של התובע גם לא הייתה השפעה על קיום יחסי האישות ומניעת עונתה של התובעת - דבר שקורה בדרך כלל בגברים מסוג זה המעדיפים יחסים עם גברים על פני נשים, או לחילופין לגרום לביטול עונת האישה מחשש מוצדק מהידבקות במחלות מין. לדברי התובעת, הנתבע לא מנע את עצמו ממנה והיו ביניהם יחסי אישות, עד שהיא עזבה את חדר השינה בשל המריבות הקשות שהיו ביניהם על רקע התנהלותו האלימה, לדבריה, נגד הילדים.

גם בהלכות עוברת (או עובר) על דת שהיא עילת גירושין מובהקת - התנאי הראשי בה היא המכשלה, כלומר הכשלת בן הזוג השני בדבר אכילת איסור, או בביאת איסור כמו בנידות. במקרה שלפנינו מדובר בסטיות ובחיי טומאה אישיים שהנתבע התעניין בהם, אך לא הייתה לכך השלכה של מכשלה כלפי התובעת. הדבר דומה למי שאוכל מאכלות אסורות, אך איננו מכשיל בהן את בן זוגו.

כבר כתב הב"ח בדיני מאיס עלי ש"הרבה ריקים ופוחזין שרויין נשותיהם עמהם בשלום ואינם מאוסים עליהם". כאמור לעיל, מאיסות באמתלה מבוררת בוודאי שיש כאן, היות וחיים עם גבר שמתעניין בדברי טומאה מסוג נחות זה, על החשדות התמידיים לבגידה ולקשרים מיניים עם גורמים שונים ומשונים, כטענת התובעת. עם זאת, בנסיבות אלה אין כדי להקים עילת גירושין לצורך גביית כתובה לאחר שהיא החליטה ליזום את הגירושין ("יצאו הגירושין ממנה" כלשון הטור אבה"ע"ז סימן קי"ח) כשדרשה ממנו לעזוב את הבית, לאחר שהיא עזבה את חדר השינה והפסיקה את חיי האישות.

כאן המקום לציין את שכתבנו במקום אחר (תיק רבני נתניה 860977/1, מיום 20/3/13; פורסם) בבירור עניינם של סטיות מיניות ומעשים מגונים אם הן בכלל עילת גירושין של "רועה זונות" או לא, שלכאורה יש לדמות ענייני כיעור אלה להדדי, ואלה הדברים שכתבנו שם:

"מעשים מגונים – האם דינם כרועה זונות?"

בנקודה זו נשאל בעל ה"שרידי אש" (ח"ג, כט), וזה לשון שאלתו של הרב שמעון הנובר ז"ל רבה של וירצבורג:

"ימחול מעכ"ת אם אעמוד לפניו בבקשה להגיד לי דעתו הרמה בעניין הנכתב לקמן, והנה איש אחד מקהלת גליל וירצבורג שלח ידו בנערות קטנות והדיינים (=השופטים) בדין (=במשפט) שהיה קודם ב' שבועות, שלחיהו בבית הסוהר (צוכטהויז) למשך ד' שנים... אם יש לדמותו לרועה זונות באבה"ע סי' קנ"ד סע' א' בהגהה, או למה שפסק החכם צבי בתשובותיו סי' קל"ג, גם בע"ה (=בעוונותי הרבים) מימי לא הוצרכתי לדון על עוון כזה מה דינו לפי דתנו – לא ראיתי תוכן הקטרוג (=גזר הדין של ביהמ"ש) אכן סובר אני שבוודאי לא בא לידי תשמיש אלא לידי נגיעה בידיים במקומות נסתרים של גופם של הילדים."

בעל השרידי אש השיב:

"לפי דעתי הדבר פשוט שיש לדמותו להא דתשובת חכם צבי סי' קל"ג, שאין לכופו לגרש, מאחר שלא הי' כאן התראה וגביית עדות ע"י ביי"ד ישראל וכו', ואין אנו סומכים על גביית עדות שלהם, והרבה שנאת ישראל ושמחה לבזות שם ישראל, עושה."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אבל מכל מקום יכולה לומר: מאיס עלי, ודינו מבואר באבה"ע סי' ע"ז סעיף ג' בדברי הרמ"א, עיי"ש. ומעתה ודאי שיכולה להיפרד ממנו ע"י ערכאות. ברם, על כת"ר להתרות בה שאחר הפירוד ע"י ערכאות אין לבי"ד לכופף אותו לגרשה כדת משה וישראל, אבל אפשר שאח"כ יגרשנה מדעתו ומרצונו ואז בוודאי ישר וטוב. ואם רוצה להכניס את עצמה לספק זה, הרשות בידה, אבל חלילה לה לכופף את הבעל ע"י ערכאות בדיני ישראל. שום רב ומו"צ (=מורה צדק) לא ירצה לסדר את הגט, וגם הגט יהי' פסול, כדין גט מעושה, ורק אם יגרשנה אח"כ ברצונו הטוב יהיה הגט כשר.

נראה כי בעל ה"שרידי אש" לא נזקק לעסוק בשאלה העקרונית הזו משום שלדעתו אין לסמוך בכלל על גביית העדות שנערכה לאותו יהודי על ידי בית המשפט הגרמני (בפרט כשמדובר היה בתקופת החושך האנטישמית ההיטלרית) כך שהעובדות כאן אינן חדר משמעיות. למרות זאת כתב בעל ה"שרידי אש", שאפילו ברועה זונות שחייב בגט אם הוא חזר בו מדרכו הרעה אין מחייבים אותו כמ"ש בשו"ת חכם צבי (קלג), אלא יש לדונו כדין אישה שטוענת מאיס עלי באמתלה מבוררת.

אם כן, בכדי לדון בשאלה הזו שומה עלינו לעיין במקור הדין של בעל רועה זונות שהביא הרמ"א (קנד, א) ומקורו מספר האגודה (ביבמות). האגודה כתב שלרועה טעמים כדי לכפות גט על 'בעל רועה זונות'. האחד מהטעם שכתוב "אם תקח נשים על בנותי", כלומר משום שהדבר נוגע לעונתה משום שרועה זונות מואס בהיתר ו'מים גנובים ימתקו אצלו' כפי שהטעים זאת בעל הערוך השולחן (קנד, טו), ועל ידי התעסקותו עם נשים אחרות נגרם עינוי לאשתו על ידי שממעט בעונתה. הטעם השני איבוד הממון ככתוב במשלי (כט) "רועה זונות יאבד הון" וסופו שלא יהיה לו במה לפרנס את האישה. והשלישי: מסברה, "דגרע מכל הנהו דפרק המדיר", כלשון בעל האגודה. כלומר דבר זה גרע מאותם מומים השנויים במשנה שבגללם כופין לגרש.

בפשטות, טעם הדבר הוא בשל קלקול ברית הנישואין שביניהם (דאין אישה מתקנאת אלא בירך חברתה, כדברי הגמ' במגילה יג), וזה גרע מכל אותן מומים שמוניים בפרק המדיר שכופין בגינם לגרש מאחר שזהו הדבר הגרוע והמאוס ביותר לאישה שבעלה חי חיי הפקר עם נשים אחרות ולא שומר אמונים לאשת בריתו.

מדברי הגר"א (קנד ס"ק סה) משמע שיש כפייה ברועה זונות, שכתב שבכל הדברים השנויים בסעיף א כופין, ובפשטות כוונתו גם לדברים שהביא הרמ"א, וראיתי שהביאו כן גם משו"ת דבר אליהו, ועי' בשו"ת מחנה חיים (ח"ב אבה"ע מה).

כאמור החכם צבי בתשובתו (קלג) כתב שדין זה אמור רק במי שמוחזק ורגיל בכך, וגם נצרכת על כך התראה כמו בדין עוברת על דת שצריכה התראה כדי להפסידה כתובתה. אם כן, קל וחומר שתידרש התראה כדי לכפות בעל בגט.

בהתאם לטעמים שבספר האגודה נראה כי ביחס לעשיית מעשים מגוונים, למרות הכיעור הרב שיש במעשים האלה (וכן איסור הוצאת זרע לבטלה הכרוך בהם) צריך עיון האם אכן הטעמים האמורים מתקיימים כאן. אין כאן מניעת עונתה, וגם לא בחינה של איבוד הון מאחר שלא מדובר כאן בבעילת נשים אחרות, שעל זה נאמר איבוד ההון שבספר משלי. בנוגע לטעם השלישי – של קלקול האישות וחיי הנישואין, כאן יש מקום לדון: אם יסוד קלקול האישות הוא בהפרת ברית הנישואין של המערכת האישית והאינטימית של בני הזוג

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בכך שהבעל עוזב את אשת חיקו והולך לחיק נשים אחרות, אזי טעם זה לכאורה איננו שייך כאן.

ברם, אם יסוד קלקול האישות טמון בהפרת האמון ההדדי שיש לבני זוג זה בזה, אם כן במקרה דנן, כשמדובר בעשיית מעשים מגונים בבתם המשותפת – דבר שאף גרם לפגיעה נפשית בבת ובאמה – אשתו, עד כדי קבלת טיפול נפשי – ייתכן שיש לדון זאת כדין 'רועה זונות'. (ולכאורה אם הבעל עשה את המעשים הללו בקטינות אחרות, ישתנה העניין, וצ"ע.) ואם כן מה שכתב בעל האגודה ד"לא גרע מאותם מומים שבמשנה", היינו שיש לראות גם בנוזק נפשי שנעשה בגין המעשים המגונים הללו כמום שמונע את חיי הנישואין.

ונחדד יותר את צדדי הספק: יש מקום לומר שאותם מומים השנויים שם במשנה וכן בעל שהוא רועה זונות נחשבים כחסרונות מוחלטים ואובייקטיביים השווים בכל הנשים שבעולם. אין לך אישה נורמטיבית שתסכים ותקבל בעל שבוגד בה עם נשים אחרות, או שתקבל בעל שיש לו המומים השנויים שם במשנה. ביחס למעשים מגונים – יש נשים שלא תסלחנה על כך לעולם (כמו במקרה שלפנינו). אך יש נשים שלמרות הפגיעה הקשה הן תנסינה לבנות ולשקם את ההרס ולא לראות במשבר הזה כ'סוף הדרך' – ואם כן אין לראות בכך כחיסרון 'אובייקטיבי מוחלט' כמו ברועה זונות, אלא כדין מאיס עלי באמתלה מבוררת שאין בו דין כפייה. (ולרמ"א [עז, ג] אף לא חיוב אלא מצווה לגרש). וראה בב"ח (סימן עז, הו"ד גם בח"מ ב'דיני מאיס בקצרה' שכתב "והרבה ריקים ופוחזים שרויים נשותיהם עמהם בשלום ואינם מאוסים עליהם").

את השאלות הנוקבות הללו נניח כעת בצריך עיון. עם זאת, נראה כי בשל הספיקות המרובים הללו יש קושי גדול להכיר בכך עילה של 'רועה זונות' כדי לפסוק כפייה בגט – בפרט כאשר העיקר חסר מן הספר כאן – מניעת כל ענייני האישות, עונתה ומזונותיה כפי שהוזכר בכל הפוסקים. גם אין לדון את הבעל כדין בעל מורד – כפי שנתבאר לפנינו לעיל. בנוסף, יש הסוברים שכדי לכפות בעל 'רועה זונות' ידרש צירוף של כל שלוש הסיבות שנכתבו בספר האגודה (ראו בשו"ת "עטרת שלמה" [הגר"ש קרליץ זצ"ל] ח"א סימן מג).

עד כאן מדברים שכתבנו בעבר בפסק דין אחר.

בהתאם לאמור, במקרה שלפנינו לא הייתה מניעה של חיי אישות כהודאתה של האישה, אלא לכל היותר ישנה כאן מאיסות באמתלה מבוררת לאחר שהיא נחשפה יותר בשנת 2019 לתכתובות מיניות נוספות של הנתבע, חשדותיה גברו, והתנהגותו האלימה כלפי הילדים, לדבריה, גברו. יש מקום להבין ללבה של התובעת ולומר כי למרות שהיא כבר סלחה לו פעם אחת בשנת 2015, אין לצפות ממנה להמשיך ולחיות עם אדם שמכור לפורנוגרפיה ולהתכתבויות מיניות מכוערות עם קוקסינלים. התנהלות זו מטיבעה מביאה מתחים רבים בבית, בשל הפורקן המיני שהנתבע נדרש למצוא במקומות ובאתרים שונים, למורת רוחה של התובעת-אשתו, גם אם חיי האישות שלה לא נפגעים.

גם ה"חכם צבי" בתשובתו הצריך דין התראה בעובר על דת גם במי שרגיל בכך כמו ברועה זונות, אך באינו רגיל בכך ולא הייתה לו התראה אין לכופו לגרש ואין לחייב אותו בכתובה.

כפי שכתבנו אילו היה מדובר במי שרגיל בקיום יחסי מין עם זכרים הדבר היה שונה, אך הדבר לא הוכח, ואין זה המקרה שלפנינו. כאן הוכח כי מדובר בהתכתבות, ובקשרי חברות ואוננות

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אך לא הוכח מעבר לכך – וכלשון שכתב בעל החכם צבי בתשובתו הנ"ל – "שבוודאי לא בא לידי תשמיש, אלא לידי נגיעה בידיים במקומות נסתרים של גופם של הילדים".

בהתאם לאמור:

- א. תביעת הכתובה נדחית, והתובעת לא זכאית לגבות את כתובתה.
- ב. כספי הנאמנות של סכום הכתובה המוחזקים בנאמנות על ידי ב"כ התובעת (מכספי רכישת הדירה המשותפת) – ישוחררו בתוך 7 ימים, ויוחזרו לידי הנתבע.

הרב אריאל ינאי

דיין

אנו מצטרפים לפסק הדין

הרב בן ציון הכהן רבין

הרב יגאל לרר

דיין

אב"ד

ניתן לפרסם בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ח' בשבט התשפ"א (21/01/2021).

הרב בן ציון הכהן רבין

הרב אריאל ינאי

הרב יגאל לרר – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה